

πρόδιδον ἀμφιβολίαν. Ἄλλ' ὅπως δυνηθῶ νὰ γείνω, σχετικῶς πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους, οὕτως εἰπεῖν, κύριος τῆς θέσεώς μου, ἐξηκολούθησεν οὗτος, καὶ ὅπως κατὰ συνέπειαν μὴ διαταραχθῶσιν οἱ χρηματικοὶ ὑπολογισμοὶ σας, σὰς παρκαλῶ νὰ μοῦ εἰπῇτε μέχρι ποίου ἀριθμοῦ δύνασθε νὰ ἐπεκτείνητε τὸν ἀνώτερον ὅρον τῆς δαπάνης σας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης;

— Μμ... ἔστω μέχρι πενήντα χιλιάδων, ἐμόρφασεν ὁ Βελτίστσεφ· ναί, μέχρι πενήντα χιλιάδων, οὐδέποτε ὅμως πλειότερα.

— Τότε ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε σχεδὸν τετελεσμένη! παρησία, ταχέως καὶ «ἐν-τίμως», ἐπρόφερον ὁ βαρὼν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Πλάτωνα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ, ἐμήνησεν αὐτὸν εἰς ἰδιαίτερα τινὰ περιστατικά καὶ λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως, σχετικῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ ὕλικὴν θέσιν τοῦ «συζύγου» τούτου καὶ τῶν σχέσεών του πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀκολουθῶς δέ, εὐχαριστημένος διότι θὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ σήμερον θετικὸν τινὰ λογαριασμὸν τῇ Λιουδμήλᾳ, ἐπορεύθη πρὸς τὴν τρυφερὰν μητέρα της. Καθ' ὁδὸν εἰσῆλθεν ἐντὸς κοσμηματοπωλείου, καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐξέλεξε κομψότατον βραχιόλιον. Ἦτο τοῦτο κόσμημα βαρὺ καὶ λίαν πολυτίμον.

[Ἔπειτα συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ - Πασσᾶ
ὑπὸ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝ

VICTORIEN SARDOU

ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ

Λιτήγημα

Ἡ πρωτοχρονιά αὕτη καὶ τ' Ἀγιοθασιλιάτικα δῶρα ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνήμην μου ἐπεισδιδόν τι τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, τὸ ὅποιον μοὶ περιποιεῖ ὁπωσοῦν τιμὴν καὶ καυχῶμαι δι' αὐτό.

Ἄς ἔχῃ θάρρος ὁ ἀναγνώστης! Δὲν θὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὰ ὀχυρώματα οὔτε εἰς τὰς προφυλακὰς, ἀλλ' ἀπλούστατα εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβίζ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχαίου φίλου μου Δουταλλύ, πλουσίου χημικῶν προϊόντων κατασκευαστοῦ, συζύγου ἀξιολόγου γυναικός, πατρὸς θελκτικῆς θυγατρὸς, δεξιῷ βιομηχάνου, φιλοπάτριδος, ὀλίγον τι τρελλοῦ διὰ τὰ πολιτικά ἀλλὰ καλλίστου ἄλλως ἀνδρός.

Καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, καθ' ἣν ὥραν προητοιμάζετο τὰ κιβώτιά του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, παρηγορεῖτο μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ πόλις δὲν ἤθελεν ἀνθέξῃ οὔτε ὀκτὼ ἡμέρας. Ἄλλ' ἡ κυρία Δουταλλύ, μᾶλλον περιεσκεμμένη, ἐνησχολεῖτο εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς,

ἵνα ἐφοδιάσῃ διὰ τῶν ζωοτροφῶν τὴν κατοικίαν, ὅπου περιεσύνάζετο τσαύτην ἀφθονίαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτηδείων, ὥστε καὶ ἂν ἡ πολιορκία διήρκει τρεῖς μῆνας περισσότερον, ἡ οἰκογένεια Δουταλλύ δὲν θὰ ἐγνώριζε ποτὲ τι θὰ εἰπῇ πεῖνα. Εἶτα συνεπλήρου τὸ ἔργον τῆς τοποθετοῦσα ἐν βουστάσιον ἐντὸς τοῦ μικροῦ κήπου της, ὀλόκληρον ὀρνιθῶνα καὶ ἕνα προσέτι σηκὸν διὰ χοίρους, οἵτινες τρεῖς μῆνας βραδύτερον θὰ ἤξιζον ἀντὶ χρυσοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, τὴν κατηχαρίστουν, πρῶτος δ' ἐγώ, τοῦ ὁποίου ἡ παροψὶς ἐτίθετο ἐπὶ τῆς πραπέζης τῆς οἰκογενείας τῶν Δουταλλύ τὴν πέμπτην καὶ τὴν κυριακὴν τὸ ἑσπέρας καὶ ὅστις εὗρισκον ἐκεῖ κατὰ τι, τὸ ὅποιον μὲ ἀπεζημίου διὰ τὰς καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα στερήσεις. Πῶς νὰ μὴ μένω ἐκστατικὸς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων βλέπων σφογγάτον μὲ λίπος ἢ τεμάχιον ἐλβετικοῦ τυροῦ ἀρδεύμενα μὲ ἐξαίρετους οἶνους, οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχοντας — πρᾶγμα σπάνιον — μὲ τὰ χημικὰ τοῦ ἐργοστασίου προϊόντα;

Δὲν ἤμην ὁ μόνος πεπιστευμένος τῆς φιλοξένου ἐκείνης τραπέζης συνδαιτυμῶν. Καὶ ἕτερος εἶχεν ἐκεῖ τὴν παροψίδα του πλησίον τῆς ἰδικῆς μου. Ὁ νεαρὸς Ἀνατόλιος Βρισσώ, πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ ἐργοστασίου, μέλλων συνέταιρος καὶ γαμβρὸς τοῦ Δουταλλύ.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς νέος, μελαγχολικός, ἰσχνός, ὀλίγον τι δειλός, ἦτο σφόδρα ἐρωτευμένος μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ προέσταμένου του, τὴν δεσποινίδα Γερτρούδην, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἀναισθητοῦσα πρὸς τὸν ἑρωτά του. Χωρὶς ν' ἀνταλλαχθῶσι λόγοι, τὴν ὥς γαμβροῦ ὑποψηφιότητα τοῦ Βρισσώ ἔβλεπον οἱ Δουταλλύ μὲ ἀρετὰ καλὸν ὄμμα, ὥστε ἡ ἔνωσις τῶν δύο νέων ἦτο πρᾶγμα σιωπηλῶς συμπεφωνημένον.

Κατὰ δυστυχίαν ὁ πόλεμος ἀνέβαλλε τὴν λύσιν. Ὁ δὲ Βρισσώ, δεκαεὺς ἐν τῇ κινητῇ φάλαγγι τοῦ Σηκουάνα καὶ στρατωνιζόμενος ἐν τῷ στρατῶνι τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἐξεπλήρου τὸ τοῦ στρατιώτου καθήκον αὐτοῦ εὐσυνειδήτως, ὅπως ἔκαμνε καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλ' ἄνευ δισταγμοῦ, πρέπει βεβαίως νὰ τὸ εἴπω, καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον τὴν αἰωνίαν ἐκείνην πολιορκίαν, ἥτις ἐβράδυνε τὴν εὐδαιμονίαν του καὶ τῆς ὁποίας τὰς ἐργασίας ἐπέκρινεν ἀταράχως, κατὰ τὸν ἴδιον αὐτῷ τρόπον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ πικρίας.

Αἱ ἐπικρίσεις του αὐταὶ δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ παροργίζωσι τὸν Δουταλλύ, ὅστις ἦτο φανατικὸς ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Τροσσού. Τοῦθ' ὅπερ δὲ σοβαρώτερον, ὁ «Χρόνος» ἐδημοσίευσεν τότε σειρὰν ἄρθρων, ἐν οἷς ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν ἀντικαθίστα τὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις στρατιωτικὰς ἐργασίας κατὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς παραληρούσης φαντασίας του. Ὁ δὲ Δουταλλύ ἐλάμβανεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὰ ὀνειροπολήματα ἐκείνα. Ἐκέντα τὸν χάρτην μὲ τὰς μικρὰς του σημαίας, εἰς τὰ

ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ γράφοντος τὰ στρατηγικὰ σχέδια τοῦ «Χρόνου», ἠκολούθει ἐναγωνίως τὰς χειμερικὰς ἐκείνας στρατιωτικὰς πορείας καὶ ἐντὸς βραχείας προθεσμίας προέλεγεν ἀποφασιστικὰς νίκας. Ὁ Βρισσώ, μὴ πιστεύων ταύτας, ἀπετόλμα καὶ ἔκαμνε δειλὴν τινὰ ἀντιλογίαν. Ὁ Δουταλλύ ἐξήπτετο, παρωργίζετο, ἐγὼ δὲ παρενέβαινον ἐγκαίρως, ἵνα καθησυχάσω τὴν φιλονεικίαν, ἀλλ' ὁ προϊστάμενος, ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του, δὲν παρηγορεῖτο διὰ τὴν ἀπώλειαν πασῶν τῶν μαχῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ ἐπιστάτης ἀπεκώλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ τὰς κερδήσῃ.

Ἡ παρουσία νέου τινὸς συνδαιτυμόνος περιέπλεξεν ἔτι τὴν θέσιν. Ἐσπέραν τινὰ φθάσας ἀργὰ ἐξεπλάγην ἰδὼν τὴν θέσιν μου, δεξιᾷ τῆς κυρίας Δουταλλύ, καταληφθεῖσαν ἀπὸ ἀγνωστόν τι πρόσωπον ἐρυθρόχρουν, εὐρύνωτον, θορυβοποιὸν καὶ κομπορρήμον. Ἐφερε γαλόνια λοχαγοῦ ἐπὶ στολῆς φαντασιώδους ἐξαχθείσης ἐκ τῶν ἀχρήστων ἐνδυμάτων θεάτρου τινός, καὶ ἐφόρει ὑπερμεγέθη ὑποδήματα, ἐξ ὧν ἀδύνατον ἦτο νὰ παραγνώρισῃ τις ἕνα ἥρωα.

— Ὁ κύριος Ροβιλλάρδος, μὲ εἶπεν ὁ Δουταλλύ παρουσιάζων ἀλλήλους ἡμᾶς, λοχαγὸς τῶν ἀκροβολιστῶν.

Δὲν εἶχον ἀποτελειώσει τὸ ρόφημά μου καὶ εἶχον προσηλωθῇ εἰς τὸν Ροβιλλάρδον. Τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ παστρικοῦ ἐκείνου πρέπει νὰ συνίσταντο εἰς τὸ ν' ἀπογυμνοῖ τὰς ἐγκαταλελειμμένας οἰκίας τῶν ἐπίπλων, τὰ ὅποια ἠδύαντο νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς πειρασμὸν τὴν ἀπληστίαν τοῦ ἐχθροῦ καὶ εἰς τὸ νὰ ἐναποθέτῃ αὐτὰ εἰς ἀσφαλῆ τόπον ἀγνοούμενον ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν. Ἀνιάρως ἡρώτων ἐμαυτὸν πῶς ὁ μὲ σιαγὸνα ἰσχυρὰν ἐκείνος οὐτιδανὸς εἶχε προσκληθῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἵνα ροκανίσῃ τὸ ἐξ ἐλβετικοῦ τυροῦ μερίδιόν μας; ἡ κυρία Δουταλλύ μοὶ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα, οὐχὶ ἄνευ συγκινήσεως. Περὶ δυσμὰς ἡλίου εἶχεν ἀρκετὰ ἐπικινδύνους κτυπήσει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ Βουλευτάρτου Poissoniere, ὅπερ ὅλον ἔλαμπεν ἐκ πεπηγότος κρυστάλου. Ὁ Ροβιλλάρδος, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν, τὴν εἶχε φέρει εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον καὶ τέλος ἐπαναφέρει εἰς τὴν οἰκίαν της ἐλαφρῶς μεμολωπισμένην καὶ ὁπωσοῦν ζαλισμένην. Ἐξ εὐγνωμοσύνης δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἄλλως, ἢ νὰ προσκαλέσῃ τὸν σωτήρα αὐτῆς εἰς τὸ δεῖπνον. Ἡ ἐξήγησις αὕτη μ' ἐνεθάρρυνεν. Ἠλπίζον ν' ἀπαλαχθῶ τοῦ ἥρωος μὲ μόνην αὐτὴν τὴν φοράν.

Ὁ κατεργάτης δὲν ἦτο ἀνόητος. Ἐλεγεν, ὅτι ἀνემιγνύετο εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιχείρησιν ὀρυχείου τινός γαιανθράκων, ἥτις ὑπερχεῖ αὐτὸν νὰ διατρέχῃ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ λίαν γελοιωδῶς μᾶς διηγείτο τὰς τῶν ταξειδίων του ἀναμνήσεις. Ὁ πόλεμος, ἔλεγε, τὸν εἶχεν ἐπαναφέρει εἰς Παρισίους, ὧν ἡ σωτηρία ἀπῆτει τὴν παρουσίαν του. Ὡς πρὸς δὲ ταῖς παληκαριὰς του, ἐπὶ κεφαλῆς